

РЕШЕНИЕ

№ 10553

гр. София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 09.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1492** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 112 от Закона за здравето /ЗЗ/.

Делото е образувано по жалба на И. И. Ц. срещу Предписание, изх. № БРЗТЗЗ-837/37//12.01.2024 г. на директора на РИОСВ – Б., с което е предписано: 1. да се премахне от границите на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“ обособения къмпинг с разположените и изградени обекти – каравани, навеси и спомагателни към тях – ВиК и ел. връзки и др., както и да премахне ажурната ограда, ограждаща поземлени имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КК на [населено място]; 2. да не се изграждат и монтират временни и други обекти, в това число и обслужващи такива, да не се разполагат каравани, кемпери, да не се навлиза и паркира с моторни превозни средства в поземлен имот с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място], както и в други собствени или ползвани имоти в границите на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“. Поставени са съответно срокове за изпълнение – 20 дни от получаване на настоящото писмо и до 22.08.2024 г. Изложени са доводи за незаконосъобразност, поради противоречие с материално правните разпоредби. Оспорва се констатацията, че в имота има разположени пясъчни дюни по съображения, че същите са обекти със специална защита от закона и съгласно чл. 6, ал. 4, т. 4 Закона за устройство на черноморското крайбрежие (ЗУЧК) могат да бъдат само и единствено публична държавна собственост.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – директорът на РИОСВ – Б., чрез процесуалния си представител, е излага аргументи за отхвърляне на жалбата, претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София - град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От представените по делото доказателства – скици № № 15-461790/23.10.2015 г. 38672/13.08.2008 г. и н.а. № 179, рег. 1501, дело 133 от 07.03.2002г. се установява, че жалбоподателят е съсобственик в на поземлен имоти с идентификатор 67800.1.253 и 67800.1.299 по КККР на [населено място].

Административното производство е образувано служебно пред РИОСВ-Б.. На 19.01.2023 г. е извършена планова проверка от РИОСВ Б. на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“. В поземлен имот с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място] е установено обособен къмпинг с разположени каравани, изградени навеси към тях и градина. Установено е и, че между поземлен имот с идентификатор 67800.1.253 и поземлен имот с идентификатор 67800.1.299 е извършено ограждане с обща ажурна ограда. При извършената проверка бил съставен Констативен протокол №024296/ПД-15-61/19.09.2023 г.

По делото са приети като доказателства и заповед № 2109/20.12.1984 г. на председателя на Комитета по опазване на природната среда, с която е обявена природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“ на км. 30 от пътя Б. - С., землище на [населено място] с площ 38 ха. Със заповед № РД-536/30.09.2016 г. на министъра на околната среда и водите е актуализирана площта на защитена територия - природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“ в землището на [населено място]. Видно от същата, в тази площ попадат и имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299.

В хода на съдебното производство жалбоподателят е представил Разрешение за строеж № 100/23.05.2003 г. за изграждане на ажурна ограда от бетонови колове и оградна мрежа с височина 2.00 м на поземлен имот №001253, издадено от главния архитект на [община].

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от легитимирани за това лица и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

По делото не са налице данни за съобщаване на оспорения административен акт на неговия адресат, което е в тежест на административния орган, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Следва да се има предвид, че в процесния акт не са посочени реда и срока да обжалването му, поради което е приложима хипотезата на чл. 140, ал. 1 от АПК, съгласно която когато в административния акт не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване се удължава на два месеца. Освен това жалбата е подадена от правен субект, което е адресат на издаден срещу него неблагоприятен акт, т. е. при наличие на правен интерес. Самият акт подлежи на оспорване, съгласно изричната разпоредба

на чл. 80 от ЗЗТ. Поради изложеното жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният инд. административен акт е издаден от компетентен орган – директора на РИОСВ-Б., съобразно чл. 79, ал. 2 от ЗЗТ.

П. е издадено в предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 59 от АПК, съдържа реквизити като наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подпис на издателя.

При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване на правото на защита на участниците. По делото не се спори и съгласно констативен протокол № 024296/П1-15-61/19.09.2023г., на тази дата била извършена проверка от контролните от РИОСВ-Б., които установили, че действително в имота е установен обособен къмпинг и изградени обекти – каравани, навеси и спомагателни към тях – ВиК и ел. връзки и др., както и да премахне ажурната ограда, ограждаща поземлени имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КК на [населено място]. Прието е, че това е в противоречие с определения режим на защитената територия.

С изх. № БРЗТЗЗ-837/37//12.01.2024 г. на директора на РИОСВ – Б. е дадено предписание, касаещо мярка за предотвратяване и отстраняване на вредни последици от допуснатото нарушение в защитена територия на основание чл. 79, ал. 2, т. 4 от ЗЗТ, на И. Ц., за това, че в поземлени имоти 67800.1.253 и 67800.1.299 по КК на [населено място], включен в границите на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“ обособения къмпинг са разположени и изградени обекти – каравани, навеси и спомагателни към тях – ВиК и ел. връзки и др., както и да премахне ажурната ограда, ограждаща поземлени имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299 по КК на [населено място] ; да не се изграждат и монтират временни и други обекти, в това число и обслужващи такива, да не се разполагат каравани, кемпери, да не се навлиза и паркира с моторни превозни средства в поземлен имот с идентификатор 67800.1.253 по КККР на [населено място], както и в други собствени или ползвани имоти в границите на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите Златна рибка и Градина“.

С оглед изложеното от административния орган фактическо основание и изложените от оспорващия възражения за незаконосъобразност на оспорената принудителна административна мярка, спорът по делото се свежда до наличието/липсата на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“, респ. обхвата на тази природна забележителност.

По делото е приета Заповед № 2109/20.12.1984 г. на председателя на Комитета по опазване на природната среда, с която е обявена природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“ на км. 30 от пътя Б. - С., землище на [населено място] с площ 38 ха. Със заповед № РД-536/30.09.2016 г. на министъра на околната среда и водите е актуализирана площта на защитена територия - природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“ в землището на [населено място]. Видно от същата, в тази площ попадат и имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299. Това обуславя извод за наличието на природна забележителност „Пясъчни дюни между къмпингите „Златна рибка“ и „Градина“, в обхвата на която се включват и имоти с идентификатори 67800.1.253 и 67800.1.299.

Съгласно чл. 11 от ЗЗТ, собствениците и ползвателите на гори, земи и водни площи в защитените територии са длъжни да спазват режимите, установени по реда на този закон, със заповедта за обявяване на защитената територия и плана за управлението ѝ, а съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗЗТ ползването на обекти в защитените територии се извършват в съответствие с режима на дейностите, установен по реда на този закон, със заповедта за обявяване и с плана за управление на защитените територии, устройствените и технически планове и проекти. От своя страна чл. 24 от ЗЗТ забранява в природните забележителности осъществяването на дейности, които могат да нарушат тяхното естествено състояние или да намалят естетическата им стойност.

Наличието на поставени каравани в двата имота, респ. осъществяваните дейности по тяхното ползване, констатирани в хода на извършената проверка от служители на РИОСВ - Б. не се оспорва. Тези дейности безспорно са такива, които могат да нарушат естественото състояние или да намалят естетическата стойност на природната забележителност, поради което и дадено предписание за тяхното премахване е материално законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

В процесното предписание, макар природната забележителност да е наречена "пясъчни дюни", нито се твърди, нито се обосновава, че същата е част от крайбрежна плажна ивица или морски плаж по смисъла на чл. 6 от ЗУЧК. Изрично обаче в предписанието е посочено, а и от представените доказателства се установява, че се касае за защитена територия - природна забележителност, по смисъла на чл. 5 от ЗЗТ, която няма законова пречка да бъде и частна собственост. С оглед на това неоснователни са доводите на жалбоподателя в тази насока.

Спорно е между страните също, видно от възраженията в писмените бележки по делото, е дали следва именно адресата на акта да премахва наличните в имота обекти, както и законно изградената ограда. Оспорва се и начинът на описание на констатираните обекти в имота и се сочи, че това не позволява на адресата на акта да се защити спрямо него.

Защитените територии са предназначени за опазване на биологичното разнообразие в екосистемите и на естествените процеси, протичащи в тях, както и на характерни или забележителни обекти на неживата природа и пейзажи. Целта на Закона за защитените територии е опазването и съхраняването на защитените територии като национално и общочовешко богатство и достояние и като специална форма на опазване на родната природа, способстващи за развитието на културата и науката и за благополучието на обществото (чл. 2, ал. 1 ЗЗТ).

Неоснователни са сочените от жалбоподателя доводи, че в констативния протокол за извършената проверка не е установено точното местоположение на караваните и навесите изградени към тях. Протоколът за извършена проверка се явява официален документ, по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК във вр. чл. 144 АПК, ползващ се с материална доказателствена сила, който не е оспорен и по делото не са представени доказателства писмени и/или гласни, които да оборят установеното в него.

Що се касае до изградената ограда следва да се посочи, че действително за същата е издадено разрешение за строеж. Следва обаче да се посочи, че това разрешително е издадено преди актуализирането на площта на защитената територия със Заповед № РД-536 от 30.09.2016 г. на Министъра на околната среда и водите. Това значи, че доколкото изградената ограда може да нарушат естественото състояние на защитената територия или да намалят естетическата им стойност, същата подлежи на премахване. С оглед изложеното, съдът счита че изложените аргументи срещу оспорената ПАМ са

неоснователни, а същата като законосъобразна следва да бъде потвърдена.

При този изход на спора основателна е претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът определя в размер на 100 лева по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София - град, II отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. И. Ц. срещу Предписание по чл. 79, ал. 2, т. 4 от ЗЗТ с изх. № БРЗТЗЗ-837/37//12.01.2024 г. на директора на РИОСВ – Б.;

ОСЪЖДА И. И. Ц. от [населено място] да заплати на РИОСВ – Б. сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд – София - град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: